

»Soha olyan súlyos nem volt még a város pénzügyi helyzete, mint amilyen a jövő évben lesz«

Két hét alatt negyedmillióval csökkent a bevétel

(A Délmagyarország munkatársától.) A várost mindennap éri valami kellemetlen meglepetés, amely egyre jobban fokozza a jövő évi költségvetés irreálitását. Alig egy hónapja tárgyalta le a közgyűlés az 1929 évi költségvetést és nincs talán még két hete sem, hogy a tanács a költségvetést az elene benyújtott felebbezésekkel együtt felterjesztette a belügyminiszterhez jóváhagyás végett, már is úgy megváltozott a helyzete, hogy nagyon sok bevételi tétel összeomlott, vagy összezsugorodott anélkül, hogy a város más tételből pótolhatná a mutakozó hiányokat, vagy lényegesebben redukálhatná az előre beállított kiadási tételeket.

A városházán sokaknak feltűnik, hogy a polgármester milyen rosszkedvű, mennyire ingerült mostanában. Alig van türelme a felek végeláthatatlan sorának fogadására és délfelé sokszor annyira kimerül már, hogy beszünteti a felek fogadását. A Délmagyarország munkatársa megkérdezte a polgármestertől, hogy mi ennek a meglepő kedélyváltozásnak az oka, mire a polgármester így válaszolt:

— Nagyon sok a gondom és érzem, hogy a sok és megoldhatatlannak látszó probléma, amellyel minduntalan foglalkoznom kell, nagyon kimeríti az idegeimet. Minden nap jön valami rossz, kellemetlen hír. Legutóbb megjelent az a rendelet, amely a lakbéradó kulcsát tizenhatszázalékról tizenhatra szállította le. Utánaszámtoltunk és kiderült, hogy ez a két százalékos adóleszállítás a város jövő évi jövedelmét körülbelül százötvenezer pengővel csökkenti. Százötvenezer pengővel lesz kevesebb ezen a címen a város jövedelme, mint amennyit a szűk keretek közé szorított költségvetésben pozitívumként elő-

írányoztunk. Az Országos Földbirtokrendező Biróság ezerhétszáz hold városi bér földet vesz el a régi bérlőktől és oszt szét kedvezményes bérletek formájában a hadiözvegyek, a hadiárva és a hadirokkantak között. A város bérjövödelme ezzel előreláthatólag ötvenhatvenezer pengővel csökken. Revideálni kell a csengelei és a balástyai földbérleteket, mert a bérlők nagyrésze tényleg nyomorúságos helyzetben van és a jelenlegi bérék mellett nem találhatja meg számítását, nem élhet meg a föld megmaradó jövedelméből. Ez is 20—30.000 pengő jövedelemcsökkenést jelent.

A legutóbbi két hét alatt tehát körülbelül kétszázötvenezer pengővel csökken a város jövő évi bevételi lehetősége.

Egyelőre még fogalmam sincs, hogy állítjuk helyre a költségvetés megbillentett egyensúlyát, mert nem tudom, hogy melyik kiadási tételt redukálhatjuk, hiszen minden kiadást már a költségvetés összeállítása alkalmával a legszűkebb keretek között állítottunk be. Egyetlen olyan bevételi tétele sincs a költségvetésnek, amelynél többletjövedelemre lehetne a kilátás. Elő kell azonban mégis venni a költségvetést és végigmennünk minden egyes tételén és a kiadások közül törölnünk kell, amit csak lehet. Valószínűleg már a költségvetés belügyminisztériumi tárgyalása alkalmával is véghez víztünk a költségvetés bizonyos változtatásokat.

A polgármester azzal fejezte be nyilatkozatát, hogy

soha olyan súlyos nem volt még a város pénzügyi helyzete, mint most, illetve mint amilyen a jövő évben lesz.

A belügyminiszter Horgos magyar részen maradt földjeit Szegedhez csatolta

(A Délmagyarország munkatársától.) A belügyminiszter arról értesítette a város hatóságát, hogy Horgos nagyközség magyar területén maradt földjei a jövőben azok közigazgatási körzetébe kerülnek. A belügyminiszter rendeletében kifejtette, hogy ezek a területek tulajdonképpen nem válnak a város határának részeivé, a város azok végleges megtartására igényt nem szerez. Horgos magyar részen maradt földjei azonban úgy közigazgatásilag, mint adózási szempont-

ból egyelőre ugyanúgy kezelendők, mint a város területeinek többi része.

Kikötötte még a belügyminiszter, hogy a horgosi határrészek a szegedi telekkönyvbe nem vehetők fel és azok telekkönyvileg továbbra is elkülönítve mint horgosi területek kezelendők.

A belügyminiszter rendelkezéséről értesítette Csongrád vármegye törvényhatósági bizottságát is, mert Horgos község magyar részen maradt területei eddig közigazgatásilag Csongrád vármegyéhez tartoztak.

Béke, türelem és hazaszeretet Löw Immánuel félszázados munkájának koronája

A zsidó hitközség megfesteti és domborműben is megörökíti dr. Löwöt

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi zsidó hitközség csütörtökön tartotta évi rendes közgyűlését, amelynek impozáns lefolyása volt. A hitközség ugyanis lelkesedéssel elfogadta az előjáróság indítványát, amely arról szól, hogy a félszázada óta lelkeskedő dr. Löw Immánuel főrabbit megfestetik és domborműben is megörökítetik. A közgyűlést dr. Biedl Samu elnök nyitotta meg, aki lendületes beszédben méltatta dr. Löw érdemeit és a következő határozati javaslatot terjesztette elő:

— Isten kegyelméből az idén fordult félszázada, hogy méltóságos és főtisztelendő dr. Löw Immánuel főrabbi ur lelkeskedő papja hitközségnek.

— Az élők és holtak birodalmában minden alkotás az ő örökké tevékeny szellemét, kiváló

szépérzékét, ízlését dicséri.

— A templom, iskola, székház örökéletű emlékei lesznek a nagy papnak, akinek nevétől és áldott emlékeitől visszhangzani fog a község akkor is, amikor mindannyian rég porrá váltunk az enyészet ölén.

— Félszázados munkájának koronája az a szellem, amelyet a hitközségbe s annak minden tagjába beleoltott; — a béke, türelem, szeretetszellem, párosulva a hazaszerettel, hűség és valláshoz ragaszkodás fenkölt érzéseivel.

— A képviselőtestület és az egész hitközség főbb kívánsága, hogy a Mindenható kedvezéséből menne tovább ékeskedjünk az egyetlen főpappal és mennél tovább legyen részünk az ő szellemének kincseiben. A tudós tekintélytisztelete hagyomány Izraelben. Min-

Tolstoj Leó

Karenina Anná-ja

Greta Garbó-val

a jövő hét eseménye

a Belvárosi Moziban

den nemzedék kötelessége ezt a tiszteletet a következőkre átörökíteni.

Hogy eleget tehessünk eme kötelemünknek, méltóságos és főtisztelendő dr. Löw Immánuel élő alakjának ábrázolatát a késői utódokra kívánjuk hagyni, hogy valahányszor ezt látják, elevenedjék fel bennük a nagy Főpap szelleme, melynek ható erőként kell élni közöttünk az idők végéig.

— Elhatározza tehát a képviselőtestület, hogy méltóságos és főtisztelendő dr. Löw Immánuel főrabbi ur képmását megfesteti és domborműben is megörökíti.

A határozati javaslat végén a közgyűlés perceként keresztül meleg szeretettel ünnepelte Löwöt, aki fenkölt gondolatokban gazdag és szellemes beszédben köszönte meg a hitközség ragaszkodását és szeretetét.

SZÖGEDI SZÍNHÁZ

Éljen a honi!

Hát persze, hogy éljen! De még mennyire éljen! Most különösen, ezekben a nehéz, keserves és siralmas időkben. Pártoljuk a hazai ipart, egész szívünkkel és minden erőnkkel, amennyire a zsebünk megengedi! Ez a nemes törekvés hevítette a szegedi házikészítést is, amikor elhatározta, hogy a magyar héten magyar ciklust rendez. (A ciklusra még egyelőre nem tudott magyar gyártmányt szót találni. Tessék bizalommal fordulni Horger Antalhoz, a honi nyelv derék professzorához. (Azaz pardon, illetőleg bocsánat, tanárához.)

Szóval magyar kirakatversenyt rendez városi színházunk művezetősége és ezért csak dicséretet érdemel. Már ha jobban megnézzük ezeket a színházi kirakatokat, akkor némi szépséghibákat találunk benne. Mert ez a program (vagyis műsor) minden jóakarata mellett olyan iparcikket (sőt szezoncikkeket) is mutat, amelyek nem különböznek bizonyos bővli jelleget. Fagyaltot novemberben éppen olyan könnyen nélkülöz a modern magyar ember, mint a Régi nyarat, amely a szellős budai szinkörből mosolyog feléje. Nem azért mondom, csak eszembe jut, hogy a külföldben fülbemászó és elvülhetetlen Királyfogás néhai zeneszerzője Eljen a honi-nak mondotta és írta volna Vahot Imre régi alkalmi darabjának címét. A Kék róka kétségtelenül kiadás és tartós iparcikk, de azért ez a hercegi címmel ellátott Molnár-termék éppen úgy skandináv, mint amennyire honi. (Hony soit, qui mal y pense!) Éva grófnő. ről ne is beszéljünk, de egyáltalában egy kis kirakat-átcsoportosítás nem ártana ennek az iparpártolási akciónak. Mi el tudjuk képzelni, hogy csupa lángeszű magyarok egyetemes értékű, ugynevezett örök becsű alkotásai kerülnek ezen a héten a színházi kirakatba, sőt tovább megyünk, még azt is el tudjuk képzelni, hogy nem csupán egy esztendőben egy héten keresztül. Mert ha csak a honi iparpártolásáról van szó, akkor azt ugyanis meg lehet csinálni a játékszinen, hogy egész héten Csepreghyt és Dalnoki Lajost adnak, akik mind a ketten jóra való magyar asztalosiparosok voltak és népszínművet is írtak és így egészen rendes asztalos-hetet lehetne rendezni színházunkban. Nem tagadom, csizmadiá-hét is elkélne és e célból egyik helyi politikai nagyságunk szindarabja is elkélne!

Bizun! benne, hogy a hazai drámaiparosok talmi áruit hamarosan kiszorítja a magyar teremő erő diadalmas és dicsőséges térfoglalása!

Gyula